

συνδιαλέξεις ὅλως διαφόρως ἀνατρέφονται καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν ἢ πρότερον. Τί δὲν ἔχουν νὰ μάθουν τὰ ταλαίπωρα πλάσματα ἀπὸ τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου τῆς ἡλικίας των ἔτους! Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Φυσικὴν, Χημείαν, Ἰχθυογραφίαν, φωνητικὴν καὶ ὀργανικὴν μουσικὴν, χορὸν καὶ πᾶν εἶδος μαθήσεως καὶ φιλολογίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μανθάνουσιν οἱ ἄνδρες μετὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας των συνήθως, ἢ δὲ ὠριμότητος εἰκοσαετοῦς νέου εἶνε βέβαια ἐπαρκὴς ἐγγύησις τῆς πρὸς πᾶσαν μάθησιν ἱκανότητός του. Ἄλλως τε διδάσκεται ταῦτα ὁ νέος βαθμηδόν, καὶ ἐπομένως ἀκριβέστερον· πολλάκις δὲ καὶ δι' ἰδιαιτέρας ὅλως μελέτης καθίσταται αὐτοδιδάκτος καὶ συνεπὶς γνωρίζει νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς κεκτημένας γνώσεις του κάλλιον καὶ μόλις κατόπιν εἰκοσιπενταετῆς εἰσάγεται εἰς τὰς τοιαύτας συναναστροφάς. Ἀλλὰ τότε πλέον ἔχει στερεὰν ἐπὶ τὴν ἰδίαν παιδευσιν πεποιθήσιν, ἂν μάλιστα προφθάσῃ ἐν τῷ μετὰξὺ ν' ἀποκτήσῃ βιωτικὴν τινα πείραν καὶ ἐπιτηδεύοντα. Τί συμβαίνει ὁμως ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας; Τί θὰ γείνη τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο κοράσιον, τοῦ ὁποῦ ἢ κεφαλὴν παρεγемίσθη τόσον ἐνωρίς μὲ τόσας καὶ τόσον ποικίλας γνώσεις, μὲ ὅποιαν ἐκπληκτον ἐκστασιν θὰ ἴδῃ τὰ περὶ αὐτό, ὅταν ἀποτόμως εἰσαχθῇ εἰς τοὺς τοιοῦτους τῆς συναναστροφῆς κύκλους; Ἄν καὶ προτιμᾷ αὐτὸ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ μελετητηρίου του, ἐν τούτοις σύρεται ἀνηλεῶς εἰς τὰς ἐφεσπερίδας, καὶ ἐκεῖ ὀφείλει νὰ διαπρέψῃ, νὰ φλυαρήσῃ καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν νωποτάτην σοφίαν ἰου. Καὶ ὁμως ἡ ἐξάντλησις τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ ἐπέρχεται ταχυτάτη. Βλέπω ὅτι μειδιᾷτε! Ἀκούσατε ὁμως τὴν ἀλήθειαν. Θὰ παραδεχθῆτε βεβαίως, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἔχει ἡ κόρη νὰ φροντίσῃ τὰ τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως, οὐδεμίαν εὐρίσκει ἀνεσιν καὶ εὐκαιρίαν, ὅπως ἀσχοληθῇ εἰς αὔξησιν τῶν κεκτημένων ἐν ταῖς ἐκπαιδευτηρίοις στοιχείων ποικίλης μαθήσεως· αἱ ἀπαιτήσεις ὁμως τῶν μεθ' ὧν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν συγχρωτίζεται κατ' οὐδὲν ἐλαττοῦνται. Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ

ὁμιλῇ καὶ νὰ ἀποφαίνεται μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ οἱ μᾶλλον ἡλικιωμένοι ἐλευθεροστομίας καὶ κριτικῆς δεινότητος ὑπὲρ παντοίων φιλογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων, διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω τὴν ἐν Ἀνατολῇ ἐπικρατοῦσαν μανίαν τῆς περὶ πολιτικῶν συζητήσεως. Τὸν ὀλίγιστον λοιπὸν καιρὸν τῆς δαπανᾷ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ συλλογὴν ἀκαταλήπτων αὐτῇ ἐκφράσεων ἐκ τοῦ τυχόντος ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος, ἀπὸ τούτων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀβασάνιστον μελέτην ἐφημερίδων καὶ ἄλλων περιοδικῶν ἀναγνωσμάτων διὰ νὰ μορφώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ οἰουδύποτε ἀντικειμένου, ἐνίοτε δὲ καὶ περὶ τοῦ νεωστὶ ἐκδομένου βιβλίου, καὶ τοιοιτοτρόπως ἐκάστη ἐσπέρα εἶνε ἐν εἶδος ἐξετάσεων προφορικῶν, ἀληθινῇ τις σχολικὴ δοκιμασία, καθ' ἣν ὀφείλει νὰ ἀπαγγεῖλῃ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιτηδεύοντος ὅτι ἔμαθε, καὶ πολλάκις ὅτι δὲν ἔμαθε. Εἶνε ἀληθέστατον, κυρία μου, ὅτι πᾶς ἀληθῶς μεμορφωμένος καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος βδελύσσεται τὴν τοιαύτην φλυαρίαν καὶ ἡμιμάθειαν, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν θὰ θεωρήσῃ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν ἀπλῶς γελοίαν, βαθμηδὸν ὁμως θὰ κατανοήσῃ τὸν κίνδυνον, ὃν ὑποκρύπτει ἡ ἐπιπολαιότης τῶν κοινωνικῶν ἡθῶν. Θὰ καταρασθῇ αὐτὴν τὴν τάσιν πρὸς ἀνωτέραν καὶ κακῶς ἐννοουμένην μόρφωσιν τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἐκσύρομεν ἀπὸ τῆς φιλησύχου αὐτῶν διαίτης διὰ νὰ τὰς μεταβάλωμεν εἰς ἐρμαφρόδιτα ἐκτρώματα, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ἐληθύνονται οἱ νέοι, ἡναγκασμένοι καὶ αὐτοὶ πᾶσαν συζήτησιν νὰ προσαρμόζωσι πρὸς τὸ εἶδος τῆς φλυαρίας, τοῦ ὅπου δῆλα δὴ τῆς τυχούσης γυναικός. Κατ' ἐμὴν τοῦλάχιστον γνώμην αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες πολὺ ταχέως θὰ διδάσῃ τὸν κίνδυνον τοῦ ἀτοπήματος καὶ θὰ εὐχηθῶσι νὰ ἐπιστρέψωσι αἱ συνάδελφοί των εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν, τὴν ἡσυχίαν ἐκείνην τοῦ παρὰ τὴν ἐστίαν βίου, ὅπου ἀληθῶς διαλάμπουσι καὶ ἔχουσι τόσας ἀφορμάς ν' ἀναπτύξωσι ἀρετάς, πολλῶ μᾶλλον ἐπιζήλους ἢ τὰ ἐφόδια τῆς συχνῆς καὶ κενοτάτης ἐν συναναστροφαῖς ἀργολογίας."

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ ΜΟΥ.

Αὔγουστος νύξ ἀνέφελος, ἔστην θάλασσα γαλήνη,
Αἶθριον τὸ στερέωμα, καὶ καταφωτισμένον,
Ἀπὸ ἀστέρια ἄπειρα, ἔστην γῆν μας ἡ Σελήνη
Τὸν ἀργυροῦν χιτῶνά της ἔχει ἐξαπλωμένον.

Γλυκύφθογγον εἰς τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων ἀηδόνι
Τὸ ἄσμα του τ' ἀμίμητον ἐλεύθερα ἀρχίζει.
Ἄχ! τί γλυκὸ νανούρισμα, θηρία ἡμερόνει
Κι' Ἐρωτος θεῖον αἶσθημα εἰς τὴν καρδιὰ ῥίπτεται.

Πνοὴ Ζεφύρου δροσερὰ φύλλα κι' ἀνθούς σαλεύει
Καὶ ψιθυρίζει ἡσυχά ὥσ' οὐ νὰ τὰ κοιμίσῃ,
Οὕτω τὴν κόμην τοῦ παιδιοῦ ἡ μάνα του θωπεύει
Καὶ γλυκὺν ὕπνον προσκαλεῖ τὰ μάτια του νὰ κλείσῃ.

Συνῆλθα τέλος κι' ἐξαλλος εὐρίσκω ἔστην ἀγκάλῃ
Χρυσόμαλλον βόδοσσεφῇ ἄγγελον μειδιῶντα,
Ἄνθος ποῦ μόνον ὕψηλὰ βλαστάνει κι' ἐκεῖ θάλλει
Καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἀγαπᾷ ὡς τ' ἄλλα θεῖα ὄντα.

Ἐν Ταϊνάνῳ.

Ἀκτῖνες ἀργυρόπλαστοι, ἄνευ πυρὸς φεγγῖται,
Τρέχουν, γλιστροῦν ἔστην θάλασσα τοὺς κόλπους της φιλοῦσι,
Ἐκεῖνη δὲ λειπόθυμος διόλου δὲν κινεῖται,
Ἀπὸ σπασμὸν ἐνίοτε τὰ στήθη της σκιρτοῦσι.

Ἐκθαμβὸς μείνας κι' ἐκπληκτος προσήλωσα τὸ βλέμμα
Εἰς τὸν ἀστεροστόλιστον λαμπαδοφόρον θόλον
Τὰς χεῖράς μου ἀνέτεινα, μὲ ἐνθερμον δὲ πνεῦμα
Ἐξύμνησα τὸν πλάστην μας δημιουργὸν τῶν ὅλων.

Μόλις τὰ χεῖλη ἐκλείσα, τὸ βλέμμα μου μου ἠθαμβώθη
Λαμπρὸς ἀστὴρ ἐχάραξε πορείαν ἀσυνήθη.
Ὡς ἀστραπὴ ἐξέλαμψε, τὸ σέλας ἠκορυφώθη
Ἐχάθη . . . ὅχι κρύφθηκε ἔτ' ἀλλ' ὅντα μου στήθη.

Θ. Χ. Δ.